

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa G. S.
przeciwko Wojewódzkiemu Urzędowi Ochrony Zabytków w P.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25
listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lipca 2019 r., sygn. akt IV Pa (...) Sąd Okręgowy w R. oddalił
apelację powódki G. S. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 20 marca 2019 r.,
sygn. akt IV P (...), którym Sąd ten oddalił powództwo o odszkodowanie z tytułu
niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę wniesione przeciwko
Wojewódzkiemu Urzędowi Ochrony Zabytków w P.

Stosunek pracy powódki ustał w wyniku odwołania zrównanego z
wypowiedzeniem dokonany przez Wojewodę P. 4 kwietnia 2016 r. ze skutkiem na
31 lipca 2016 r. (z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia).

Powódka G. S. dochodziła w niniejszym postępowaniu odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem stosunku pracy z powołania (art. 69 k.p. w zw. z art. 45 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p.).

Wyrokiem z 20 marca 2019 r. sygn. akt IV P (...) Sąd Rejonowy w R. oddalił powództwo G. S. skierowane przeciwko Wojewódzkiemu Urzędowi Ochrony Zabytków w P. o odszkodowanie. W pkt II orzeczenia Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 25 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym; § 28 ust. 1 Statutu Miasta P. ; art. 20 ustawy o samorządzie gminnym; art. 24 ustawy o samorządzie gminnym i § 72 ust. 2 Statutu Miasta P.; art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym; art. 328 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 2 k.p.c. w związku z art. 316 i art. 328 k.p.c.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji stwierdził, że apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy.

Sąd odwoławczy wskazał, że w niniejszym postępowaniu strona apelująca nie zdołała skutecznie zaprzeczyć ustaleniom dokonany przez Sąd pierwszej instancji. W ocenie Sądu Okręgowego twierdzenia powódki zawarte w apelacji stanowiły jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, całokształt materiału dowodowego, zebranego w sprawie, w szczególności dowody z dokumentów, pozwoliły na ustalenie okoliczności w niniejszej sprawie ważkich. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w wystarczającym zakresie do ustalenia okoliczności istotnych. Z rozważań Sądu wynika w sposób nie budzący wątpliwości, na jakich dowodach oparł swoje stanowisko i dlaczego uznał je za wiarygodne. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy rozważając zebrany materiał dowodowy, nie naruszył zasad logicznego rozumowania, nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów ani zasad doświadczenia życiowego przy ich ocenie. Sąd orzekający w sprawie, wbrew twierdzeniom apelujących, właściwie przeprowadził postępowanie

dowodowe a następnie ocenił dowody wskazując, które uznał za prawdziwe, w jakim zakresie, które wnioski dowodowe oddalił, dokonując wyboru dowodów istotnych dla ustalenia okoliczności w sprawie.

Sąd drugiej instancji zauważył, że apelująca kwestionowała wnioski wprost wypływające z dokumentacji ujawnionej w sprawie w celach dowodowych, a to akt sprawy WSA w R. zakończony prawomocnym wyrokiem WSA z 14 września 2016 r. (sygn. II SA/Rz (...)), oraz z NSA wyrokiem z 15 stycznia 2019 r. (sygn. II OSK [...])¹⁷). Trudno z tych dowodów wysnuć inny wniosek niż ten, iż kwestionowana uchwała Rady Miasta P. z 3 marca 2016 r. została poddana stosownej kontroli w trybie postępowania administracyjnego i ostatecznie jej ważność nie została skutecznie podważona. Jednocześnie nie istniała potrzeba przeprowadzenia dowodów w postaci przesłuchania wnioskowanych w pozwie świadków na okoliczność ważności przedmiotowej uchwały. Te kwestie, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, leżały poza jego kognicją. Brak było w tym zakresie podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał, że uzasadnienie wszystkich zarzutów naruszenia prawa materialnego sprowadza się do ponownego kwestionowania przez stronę ważności uchwały Rady Miasta P. z 3 marca 2016 r. o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powódką jako radną. Sąd drugiej instancji wskazał, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego zgodnie ze swymi kompetencjami podejmuje stosowną uchwałę w przedmiocie odmowy bądź wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy radnego. W takim przypadku pojawia się prawo pracodawcy bądź samego radnego - pracownika do zaskarżenia uchwały jako niezgodnej z obowiązującym prawem i naruszającej interes prawny pracodawcy lub radnego. Bezspornie w niniejszym postępowaniu stosowny organ stanowiący samorządu podjął zgodnie ze swymi uprawnieniami uchwałę w przedmiocie wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy. Strona powodowa G. S. zgodnie ze swym prawem zaskarżyła powyższą uchwałę do WSA w R. , który wyrokiem z 14 września 2016 r. oddalił skargę, stwierdzając , iż uchwała z 3 marca 2016 r. jest zgodna z prawem. Wyrok ten jest orzeczeniem prawomocnym. Kolejną treść przedmiotowej uchwały i rozstrzygnięcia WSA była kwestionowana skargą wniesioną przez powódkę do NSA, który wyrokiem z 15 stycznia 2019 r. oddalił

skargę kasacyjną. Omawiana uchwała Rady Gminy jest więc skuteczna, a legalność jej podjęcia i zgodność z prawem była już przedmiotem badania w trybie postępowania administracyjnego.

W ocenie Sądu odwoławczego, kompetencje sądu pracy, do którego pozew wniosie pracownik (radny), kwestionujący rozwiązanie stosunku pracy są ograniczone do badania uchwały rady gminy w następujących jej aspektach: - czy została podjęta uchwała, - w jakim terminie została podjęta uchwała, - treść uchwały w zakresie czy wyrażono czy też nie zgody na rozwiązanie stosunku pracy, - fakt wystąpienia do rady przez pracodawcę – w sytuacji niepodjęcia uchwały przez radę. Sąd pracy nie będzie natomiast miał kompetencji do wkraczania w sferę zasadności uchwały. Bezsporne jest w niniejszej sprawie pracodawca przed podjęciem decyzji o odwołaniu powódki zwrócił się do Rady Miasta P. i uzyskał zgodę na rozwiązanie stosunku pracy, zgodnie z regulacjami art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Zakres badania przedmiotowej uchwały został więc wyczerpany przed sądem pracy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy skonkludował, iż w niniejszej sprawie prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, iż poza jego kognicją leży badanie ważności czy zasadności uchwały Rady Miasta z 3 marca 2016 r., zasadnie przyjmując, iż jest ona wiążącym ustaleniem w zakresie skutecznej zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radną G. S.. Wszystkie więc zarzuty prezentowane w apelacji co do ważności powyższej uchwały nie mogą być uwzględnione, merytoryczna ocena w tym zakresie przez Sąd byłaby niedopuszczalna.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła powódka skargą kasacyjną w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) i pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w R. w sposób oczywisty narusza przepisy prawa w szczególności art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym – poprzez umożliwienie rozwiązania stosunku pracy z

radnym w sytuacji istnienia ochrony stosunku pracy radnego oraz nieważności uchwały Rady Miasta P. wyrażającej zgodę na rozwiązanie stosunku pracy z powódką.

Ponadto, pełnomocnik skarżącej podniósł, że skarga powinna być przyjęta i podlegać rozpoznaniu także ze względu na fakt, że w sprawie pojawiają się zagadnienia prawne i zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, a dotyczy to w szczególności wykładni art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym w zakresie ochrony stosunku pracy radnego i ewentualnego umożliwienia rozwiązania stosunku pracy z radnym w sytuacji istnienia ochrony stosunku pracy radnego.

Dodatkowo uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca zwróciła uwagę na wadliwość wyroku Sądu Okręgowego w R., która jej zdaniem jest oczywista w świetle naruszenia § 28 ust. 1 Statutu Miasta P. - przez naruszenie wymogu zawiadamiania radnych na co najmniej 7 dni przed terminem sesji Rady Miasta.

W piśmie procesowym z 27 grudnia 2019 r. strona pozwana wniosła o nieprzyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej pełnomocnika powoda z 14 października 2019 r. na mocy art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.; ponadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.); zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie, natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK

11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącej w ogóle nie sformułował zagadnień prawnych, które jego zdaniem miały charakter istotny i powinny uzasadniać przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania. Nie przedstawił również jakiejkolwiek argumentacji, która mogłaby na te zagadnienia wskazywać. Jednocześnie nie wskazał jakie to poważne wątpliwości, czy też rozbieżności w orzecznictwie pojawiają się na tle przepisu art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Te wszystkie elementy, wraz z argumentami je uzasadniającymi powinny znaleźć się w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś ich brak świadczy o nieprofesjonalnym przygotowaniu skargi kasacyjnej.

Natomiast, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego

oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie można uznać, że skarżący w niniejszej sprawie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej strona skarżąca opiera na nieprawdziwych ustaleniach faktycznych, twierdzi ona bowiem, że do naruszenia art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym doszło w sytuacji nieważności uchwały Rady Miasta P., w której udzielono zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powódką, co jest nieprawdą, bowiem ważność tej uchwały nie została udowodniona, wręcz przeciwnie, została ona potwierdzona w postępowaniu sądowoadministracyjnym.

Ponadto, nie może ująć uwadze Sądu Najwyższego, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wewnętrznym sprzeczne, bowiem pełnomocnik skarżącej jednocześnie uważa, że naruszenie art. 25 ust. 2 wspomnianej ustawy ma charakter oczywisty i rażący, w tym samym czasie podnosząc, że na tle tego przepisu wyłoniły się istotne zagadnienia prawne i poważne wątpliwości interpretacyjne lub też rozbieżności w orzecznictwie (bez wskazania jakichkolwiek konkretów w tym zakresie). Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że powoływanie się jednocześnie na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 oraz w pkt 4 k.p.c. w odniesieniu do tych samych zarzutów stanowi błąd logiczny, bowiem albo naruszenie prawa, którego wykładnia jest jednoznaczna, jest oczywiste i rażące, albo w odniesieniu do tego przepisu istnieją poważne wątpliwości interpretacyjne, wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. W tym zakresie po raz kolejny objawił się brak profesjonalizmu w przygotowaniu skargi kasacyjnej.

Natomiast jeżeli chodzi o oczywistą zasadność związaną z rzekomym naruszeniem § 28 ust. 1 Statutu Miasta P., to Sąd drugiej instancji nie mógł naruszyć tego przepisu, bowiem w ogóle go nie stosował w niniejszej sprawie. Przedmiotem niniejszej sprawy było rozpoznania odwołania powódki od odwołania jej z zajmowanego stanowiska pracy, nie zaś kwestia ważności uchwały Rady Miasta wyrażająca zgodę na rozwiązanie z powódką stosunku pracy. Ta druga

kwestia była przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w postępowaniu przed sądami administracyjnymi i w związku z tym nie ma podstaw, aby badać ją ponownie w niniejszej sprawie tylko dlatego, że stronie powodowej nie udało się uzyskać korzystnego rozstrzygnięcia w postępowaniu sądowoadministracyjnym.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).